

לְגַדֵּלָה

צילום: טל כהן

„בהצגה יש צורך גדול להשמע בעפני כמה שייתור אנשים“. משתתפי 'giloi alio' עם הבמאית רותי קנו

הלוואי שהיינו יכולים להציג את זה בזעם

ההצגה 'giloi alio' זכתה בפרס הראשון בפסטיבל עכו ועוררה תגובות נrageות במינוח. תיאטרון אחר לגמרי

הלוואי שהיינו יכולים להציג את זה בעזה

ההצגה 'גilio/alio' זכתה בפרס הראשון בפסטיבל עכו ועוררה תגובות נrageות במיוחד. תיאטרון אחר לגורנו

זה צו השעה, ואני הרגשתי ככה בריווק. הספר של ס' יזהר חיבר אותו להמן מקומות אישים. נולדתי במלחמת ים כיפור, והז מצו השעה הרגשתי פתואם את הבכי ואת הצקה הפנימית שלי כילדה או כאישה היום. אמא של כתבה לי שיטויים אחרי שנולדתי בcliffe 24 שעות רצוף. את היחידה שידעה שיש מלחמה בחו"ז, ושזה שהוא שבוכים בגלו, היא כתבה.

עבור שירלי גל ההצגה היא גם צו קריאה איש: "אני אפללו לא יודעת איפה לך מקם את דעותי הפוליטיות. צו הקריאה של הו נגד גilio'ים של אלימות בחברה. נגד אלה שדרופים בתור, נגד הנגים התקופניים. בלתי אפשרי לחיות כشمולים אחד בשני, או כשאנשימים עומדים חסרי אוננס מול הממסד או אחד מול השני."

"אין לי תשובה אם צרכיה להיות מלחמה או לא, או מה צריך לעשות. כרגע אני חושבת בעקיור על החיל האמריקאי שמתכוון למתקפה או על החיל האנגלי שאין לו מושג מהחיים שלו. אני לא מאמין שהוא חלק לקרים. זה נראה לי סיט בדונן. המשך של סרט על מגלי התאותים".

מה יהיה להאה עט ההצגה? קרים: "התרגשנו מאד לראות את ההשפעה העזה שהיא להצגה על הקחל. אנשים הודיעו ואמרו: 'השתתקשתי מבפנים'. אנשים רעדו מבכי. התגובה היו קשות. וזה אומר שהצגה יש אימפקט על הציבור, ולבן אנחנו מעוניינים להציג אותה בכל מסגרת שהיא, להביא אותה לכמה שיורט אנשים, כי בהצגה הזאת יש צווחה גדרולה שצדיק להשמעה בפניו כמה שיוטר אנשים".

יליאו רוז: "הלוואי שהיינו יכולים להציג את זה בעזה, רק פה, שגם הם יראו כמה מלחמה היא דבר נורא".

!/אב בירנברג

בימתית. זו מסגרת נטולת תכתיבים ושיקולים פופוליסטיים".

מבין משתתפי ההצגה, רונן בבלוקי היה הספקן הגורל ביותר באשר לסיכוןיה. כ舍קראטית את 'גilio/alio' אמרתית שאפשר לעשות מהמלחלים המדריהם האלה הצגה, אבל נשארתי. באתי להצגה בגלות רות. רותי שגם לא יצא מזה כלום, אני ארוות, ולו רק מעצם התהילה".

אלון בלומנשטיין רואה בהצגה מסמך אנטישמי מלחמתי. עברו ליאור רז, בוגר יהדות מובorbit, העוברה היהת גם סוג של רפואי. "הייתי צבא ביהירה מובהרת והתמודדתי עם הרבה דברים שהתמודדנו איתם בהצגה, כמו פחד נוראי לקום ולהסתער. אני לא יודע איפה מצאתני או את הכוח לקום ולהסתער בקרוב, לעמדור מול אש. שמנוה שנים לא נגעתי בזו. פשوط הדחקתי הכל, ככל שהענודה התקרימה, נגעתי במקומות שפחדרתי לגעת בהם כל השנה. עם רותי הרגשתי בטוח לגעת במקומות הכי רגשים, וידעת שhai היה שם בשביבי".

השחקן יוסף סOID, ערביישראלי, לא שידת בצבא, אבל שמע חוות מחברים יהודים. "יש לי חברים שהיו בצבא וחورو עם חוות נוראיות. חבר אחד, אדם מקסים, סייף איך עיכב את העربים במיחסם בצחוק, ואני נחרדתי מזה. חבר אחר סייף איך הוא וחבריו צילמו מחבלים הרוגים. לא הבנתי איך החברים הכי טובים שליל הגיעו לנצח כזה. מצד שני, גם אני רציתי ללבוש את המדים, להרניש אותן סקסי ולראות איך בחרות מסתכלות עלי. בהצגה עשית את זה, והגבדים המהמיאים עשו את שלham".

טל קרק כמה כל בוקר נרגשת במהלך החזרות. "הרגשתי אני כמה לא רק בשביב לעבר ולפתח את ה联系ים שלי כשחקנית, אלא גם כאשר אני הולכת למילואים. רותי קראה

אחרי אחת ההצגות של 'גilio/alio' בפסטיבל עכו ניגש אל ליאור רז, אחד השחקנים, חיל כשבועני מוצפנות דמעות. הוא אמר לי שהוא הולך להתגיים בעוד שבועיים, והתihil לבכות", נזכר רז. "פשוט חיבקי' אותו ואמרתי לו שזה מה שאני יכול לחתת לו כרגע, חיבור, ואני מאוד מוקה שהוא לא עמוד בסיטואציות נוראיות כלא".

לא רק החיל אחו הפחר התרגש עד דמעות מההצגה של רותי קנר, על פי יצירתו של ס' יזהר, שעוסקת בפציעים השותחים שפעירה רעדית האדמה של מלחתם ים כיפור: "

רותי קנר, 46, כבר השתתפה בעבר. ההצגה 'אימוס' בביומו וכתה לפני שנתיים בפרס הצעגה הטובה ביותר ובפרס הבאמי הטוב ביותר. הפעם צירפה לטלי קרכ, שקטפה '99' את פרס השחקנית, ולשירלי גל את דונן בבלוקי, אלון בלומנשטיין, יוסף סOID וליאור רז. אורי דרום תפר את השםיה המזוקקלית.

"coli מ毛主席 מהכתיבה של ס' יזהר", מתפעמת קנר, "כ舍קראטית את 'גilio/alio' הייתה תחווה של צו קריאה, שצדrik לחת לצעקה הזאת במאה. ביקשתי את רשותו של יזהר, והוא הסכים באצלות. התחלתה עבדה מאור כשה. על העיבור עצמו ישתי ש贬תנה, ואחר כך, ממש שלושה חורשים, עברתי עם השחקנים".

את בוחרת בשיטות להעלות את ההצגות של בMSGRT ניטויה, בשיזרים אחרים תמיד קורצים לתיאטראות הגודלים. זה לא מותסל לפעמים?

"לי זה נראה טבעי ומאוד מוצלח. בסולם הערכים שלוי, הזכות לעבד חורשים עם שחנקנים ולהתמסר לעובדה היא זכות שאין גדרה ממנה. המסרת ההפקית הוא אפשרה לי חופש אמנות מוחלט וויפוש של שפה